

Arrest

nr. 210 318 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN VYVE
Maliestraat 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DU ROY, die loco advocaat A. VAN VYVE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 9 april 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [K.]

voornaam: [I.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]
nationaliteit Marokko
ALIAS : [Y.Z.]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

*-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,
uiterlijk op 08.04.2018.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3,1 er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.F0.001404/2018 van de politie zone van SPN Zeebrugge.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. (aanmelding bij de gemeente binnen de termijn van 3 werkdagen). Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel gehouden.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 03.10.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gezag van gewijsde. De verzoekende partij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“EN CE QUE :

La partie adverse justifie principalement sa prise de position par le fait que le requérant a été arrêté en raison du passage illégal d'une frontière et qu'au vu de la nature trompeuse de ces faits, elle en déduit que l'intéressé est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public en raison de sa conduite.

La décision attaquée prévoit que l'ordre de quitter le territoire doit être exécuté sans délai, estimant qu'il existe notamment un risque de fuite dès lors que Monsieur [K.] n'a pas introduit de demande de séjour en vue de la régularisation de son séjour en Belgique et qu'il n'a pas l'intention de se conformer à l'ordre de quitter le territoire dans la mesure où il n'a pas respecté l'ordre de quitter précédent et l'interdiction d'entrée de trois ans notifiés le 03.10.2017.

ALORS QUE :

1.

En adoptant l'acte attaqué, la partie adverse a violé les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

En effet, il convient de rappeler que, pour répondre au vœu du législateur la décision administrative prise à rencontre du requérant doit être légalement motivée conformément aux exigences requises par les articles 62 de la loi du 15.12.1980 et 2 et 3 de la loi du 29.07.1991.

La loi du 29.07.1991 érige en son article 2 l'obligation, pour l'administration, de motiver formellement toute décision administrative de portée individuelle.

Cette même loi précise, en son article 3, que cette motivation "consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision", et que cette motivation doit être adéquate.

Une doctrine autorisée rappelle que l'étendue de la motivation doit être proportionnelle à l'importance de la décision (M. LEROY, "La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver", dans le rapport de la journée d'études de Namur du 08.05.1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

Rappelons, en outre, que l'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient (C.E. du 12.05.1989, arrêt n°33.560, R.A.C.E., 1989).

En effet, "motiver une décision au sens formel du terme, c'est l'expliquer, c'est exposer dans la décision elle-même le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement C'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise" (D. LAGASSE, "La loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs", Orientations, 1993, p. 68).

En outre, la motivation doit encore être "adéquate", à savoir qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante.

2.

La partie adverse considère que le fait que Monsieur [K.] ait tenté de franchir illégalement la frontière pour se rendre en Angleterre constitue une menace à l'ordre public ou à la sécurité nationale en vertu de l'article 7, 3° de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Il convient tout d'abord de relever que si le Procès-Verbal (ci-après « P.V. ») constatant le franchissement irrégulier d'une frontière constitue le principal motif de la délivrance de l'ordre de quitter le territoire, ce document n'est pas joint à la décision attaquée, de sorte que la motivation de cette dernière ne peut être considérée comme précise, complète et suffisante.

De plus, si l'article 4bis de la loi du 15.12.1980 prévoit qu'une amende administrative peut être infligée, il ne peut être considéré que Monsieur [K.] constitue une menace à l'ordre public ou à la sécurité nationale en raison du franchissement irrégulier d'une frontière extérieure du territoire belge.

Ledit article 4bis prévoit que :

« Aux frontières extérieures au sens des conventions internationales relatives au franchissement des frontières extérieures liant la Belgique, ou de la réglementation européenne, l'entrée et la sortie du Royaume doivent avoir lieu par un point de passage autorisé, pendant les heures d'ouvertures fixées, telles qu'indiquées par ces points de passage autorisés.

§ 3. Le ministre ou son délégué peut infliger une amende administrative de 200 euros à l'étranger qui ne respecte pas l'obligation prévue au § 1er ».

Un fait pour lequel le ministre ou son délégué peut infliger une amende administrative de 200 euros ne saurait heurter l'ordre public dans la mesure où une amende administrative constitue la reconnaissance du droit de punir à l'administration sans l'intervention préalable du juge pénal.

En l'espèce, un P.V. a été dressé par la Police de Zeebrugge au début du mois de mai constatant que Monsieur [K.] a été pris en flagrant délit du franchissement irrégulier d'une frontière.

La partie adverse se base sur ce P.V., qui est un acte constatant un fait, pour délivrer un ordre de quitter le territoire.

Ce P.V., qui n'est pas joint à l'ordre de quitter le territoire, ne peut en aucun cas fonder l'ordre de quitter le territoire délivré par l'Office des étrangers et Monsieur [K.] ne peut en conséquence « être considéré comme une menace pour l'ordre public » en vertu de la présomption d'innocence dont il jouit.

3.

C'est également à tort que la partie adverse a motivé la décision attaquée par le risque de fuite, se fondant, pour appuyer cette position, sur le non-respect des décisions d'ordre de quitter le territoire et d'interdiction d'entrée notifiées le 03.10.2017.

En effet, un recours, introduit le 02.11.2017 est actuellement pendant devant Votre Conseil contre ces deux décisions.

Si le recours introduit contre un ordre de quitter le territoire n'est pas automatiquement revêtu du caractère suspensif en application de la loi du 15.12.1980, il ne peut être contesté par la partie adverse que Monsieur [K.] fait application des moyens juridiques mis à sa disposition pour annuler l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée qui ont été adoptés contre lui le 03.10.2017.

Il ne peut lui être reproché que lesdites décisions ne soient pas actuellement suspendues, dans la mesure où la loi belge ne prévoit pas la suspension automatique des décisions en cas de recours contre elles.

Votre Conseil se voit dès lors contraint de prendre uniquement en compte le fait que Monsieur [K.] a introduit un recours contre ces décisions, dans le but de les voir annulées.

De plus, la situation individuelle du requérant, telle qu'elle ressort notamment du dossier d'instruction n° [...], entraîne une absence totale d'un tel risque.

C'est, en tout état de cause, ce qu'a considéré le Juge d'instruction dans son ordonnance du 03.10.2017, décidant de libérer le requérant sous conditions.

Il s'agit là d'un premier indice sérieux d'absence de risque de fuite dans son chef.

Par ailleurs, parmi les conditions à respecter par le requérant, on trouve les conditions habituelles d'un suivi de libération conditionnelle, soit une présentation immédiate auprès de la Permanence de la cellule des Mesures Alternatives (MAM) près le parquet du Procureur du Roi de Bruxelles, mais également la présentation à toute convocation ultérieure du service des Mesures Alternatives au sein de la Maison de justice et des divers services de police.

Respectant scrupuleusement lesdites conditions, le requérant est toujours en liberté à ce jour.

Quoi qu'il en soit, si le Juge d'instruction avait considéré qu'un risque de fuite existait dans le chef du requérant, il n'aurait jamais ordonné une libération, sans quoi le requérant n'aurait jamais à répondre de ses actes devant le juge du fond.

Le requérant a été touché par la convocation l'invitant à se présenter à l'audience du 12.06.2018 devant la Chambre du Conseil, renversant à nouveau le risque de fuite allégué par la partie adverse (pièce n° 4).

En cas de charges suffisantes, le requérant sera renvoyé devant le Tribunal Correctionnel, devant lequel la comparution en personne est obligatoire.

Rappelons, sur cette prétendue existence d'un risque de fuite dans le chef du requérant, le prescrit de l'article 74/14, § 3 de la loi du 15.12.1980 :

« Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er quand :

1° Il existe un risque de fuite, ou;

(...)

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale, ou;

(...)»

Se fondant sur ces deux considérations, la partie adverse a dérogé au délai prévu par la disposition susmentionnée, et a, ainsi, notifié au requérant un ordre de quitter le territoire sans délai.

Or, comme il le fut vu ci-avant, ni ledit risque de fuite, ni le danger pour l'ordre public ne sont justifiés au regard des éléments du dossier dont la partie adverse avait ou devait avoir connaissance.

4.

La délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans aucun délai laissé pour un départ volontaire est contraire aux dispositions et principes susmentionnés, mais également aux décisions de justice déjà adoptées par les autorités judiciaires belges.

En effet, au stade de l'enquête, et sans préjuger du fond, le Juge d'instruction a inculqué le requérant du chef de coups et blessures ayant entraîné une incapacité de travail, tout en le plaçant en liberté conditionnelle, vu les circonstances dans lesquelles cette infraction aurait été commise.

Si le requérant a fait l'objet d'une telle mesure, il n'en demeure pas moins qu'on attend de lui qu'il comparaisse devant la chambre du conseil dans le cadre du règlement de la procédure - dont l'audience est prévue le 12.06.2018 -, lorsque l'enquête sera clôturée mais également, en cas de renvoi, devant le Tribunal correctionnel qui aura, alors, sur base de l'ensemble des éléments soumis à son appréciation,

à se prononcer sur l'éventuelle culpabilité du requérant et, le cas échéant, sur la peine à prononcer à son encontre.

Il est, par ailleurs, attendu de lui comme de tout citoyen inquieté dans le cadre d'une procédure pénale, qu'il se présente à l'ensemble des convocations destinées à faire avancer l'enquête dans un sens constructif, mais également qu'il assume les conséquences de ses actes devant les juridictions correctionnelles compétentes.

Il est dès lors attendu de lui qu'il se présente à l'audience devant le Chambre du Conseil lors de l'audience du 12.06.2018 et qu'il comparaisse obligatoirement en personne devant le Tribunal Correctionnel en cas de renvoi s'il existe des charges suffisantes.

En ce qu'elle l'empêche de respecter des décisions de justice prononcées à son encontre, la décision attaquée viole les dispositions et principes exposés au moyen, soit le respect de l'autorité de chose jugée d'une part, mais également le principe de proportionnalité attaché à toute décision de l'administration.

Elle relève, enfin, d'une erreur manifeste d'appréciation."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De verzoekende partij wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet en omdat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig paspoort en zonder geldig visum of een geldige verblijfstitel, omdat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en omdat zij reeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Wat het weerhouden gevaar voor de openbare orde betreft, wordt verwezen naar een proces-verbaal wegens betrapping op heterdaad op illegale grensoverschrijding en het bedrieglijk karakter van deze feiten. Er wordt de verzoekende partij verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend op grond van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en enerzijds omwille van een risico op onderduiken en anderzijds het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde. De redenen waarom een risico op onderduiken wordt weerhouden, kunnen ook op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen.

Deze voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoekende partij merkt op dat het proces-verbaal van de politie van Zeebrugge niet wordt opgenomen in of gevoegd bij de bestreden beslissing. De Raad merkt in dit verband op dat wanneer een stuk waarnaar wordt verwezen in de beslissing niet wordt opgenomen in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is het in extenso over te nemen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het proces-verbaal met nr. [...] van de politiezone SPN Zeebrugge. Dit stuk bevindt zich in het administratief dossier onder de vorm van een administratief verslag vreemdelingencontrole met vermelding van het PV-nummer en het voorwerp en de omstandigheden van aantreffen en de inhoud van dit stuk worden weergegeven in de bestreden beslissing, namelijk dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt wegens illegale grensoverschrijding. Er kan dan ook worden aangenomen dat is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

[...]”

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing op drie onderscheiden motieven steunt, die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. De verzoekende partij wordt zo in de eerste plaats bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. In tweede orde wordt de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en omdat zij door haar gedrag wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde, dit waar zij op heterdaad is betrapt op illegale grensoverschrijding. Ten slotte is er volgens de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens grond tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet, waar de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet is opgeschort of opgegeven.

De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan het eerste motief op grond waarvan haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Zij betwist zo niet dat zij niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en evenmin dat zij op het grondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. In deze omstandigheden rust op de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel een verplichting tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*‘moet’*), al geldt deze verplichting *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. De verzoekende partij geeft evenwel niet aan dat zij zich kan beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag. De verzoekende partij weerlegt het motief in de bestreden beslissing dan ook niet waarbij haar met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

In zoverre de verzoekende partij ook nog bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat dit bijkomende, overtollige motieven zijn die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. De eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft dan ook geen voldoende belang bij de onderdelen van haar middel waarbij zij de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet bekritiseert (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is vervolgens gebaseerd op artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid,

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek is gesteund op twee onderscheiden motieven. Enerzijds dat er een risico op onderduiken bestaat, omdat de verzoekende partij niet binnen de door de wet voorziene termijn een verblijfsaanvraag heeft ingediend, zij duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan de verwijderingsmaatregel en zij nog het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat opgeheven noch opgeschort is. Anderzijds wordt de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek ook gemotiveerd op basis van het gegeven dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde vormt, nu zij op heterdaad is betrapt op illegale grensoverschrijding.

De verzoekende partij voert een uitgebreid betoog ten aanzien van de beide motieven die de afwezigheid van een termijn voor het vrijwillig vertrek moeten schragen. De Raad wijst er evenwel op dat niet blijkt welk actueel belang de verzoekende partij heeft bij haar kritiek en het aanvoeren van de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De beslissing tot verwijdering bepaalt, overeenkomstig artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een termijn van hoogstens dertig dagen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De kritiek van de verzoekende partij kan er dus hoogstens toe leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven, termijn die thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans nog een voldoende belang heeft bij haar kritiek dat zij ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. De verzoekende partij stelt verder dat het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten ingaat tegen het gezag van gewijsde van reeds genomen beslissingen en beschikkingen door de Belgische juridische autoriteiten. Concreet wijst de verzoekende partij enkel op de beschikking van de onderzoeksrechter waarbij zij voorwaardelijk werd vrijgelaten. Verder wijst zij op het feit dat zij op 12 juni 2018 moet verschijnen voor de raadkamer, die zich moet uitspreken over de vraag of zij zich al dan niet

moet verantwoorden voor de correctionele rechtbank. De verzoekende partij betoogt dat zij is verplicht persoonlijk te verschijnen, waardoor de bestreden beslissing zowel het gezag van gewijsde aantast, als het proportionaliteitsbeginsel.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat de verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de actuele stand van de strafrechtelijke procedure of van de door de onderzoeksrechter opgelegde voorwaarden in het kader van de voorwaardelijke invrijheidstelling. Deze beschikking is alleszins niet te vinden in het administratief dossier en er blijkt niet dat de verzoekende partij deze beschikking, of actuele informatie over haar strafrechtelijke procedure, meedeelde aan de verwerende partij. Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee specifiek rekening kon houden bij het nemen van zijn beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bij het nemen van de bestreden beslissing om evidente redenen ook geen rekening houden met het gegeven dat de verzoekende partij intussen is doorverwezen naar de correctionele rechtbank. Dit gegeven, dat voor het eerst naar voren wordt gebracht op de terechtzitting, dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

Daarenboven – en daargelaten de vraag of een beschikking tot voorwaardelijke invrijheidstelling van een onderzoeksrechter is bekleed met het gezag van gewijsde, waar het geen onherroepelijke beslissing over de grond van de strafvordering betreft – merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij volgens de beschikking van de onderzoeksrechter in geen geval het Belgische grondgebied mag verlaten. Zij legt deze beschikking zelf niet voor, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de exacte inhoud ervan.

Er moet ook nog worden benadrukt dat nergens in de Vreemdelingenwet is bepaald dat een beschikking van een onderzoeksrechter voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet indien de verwerende partij vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden is voldaan. De onderzoeksrechter spreekt zich enkel uit over de vraag of iemand in voorlopige hechtenis dient te blijven of dat die persoon onder voorwaarden in vrijheid mag worden gesteld. Hij spreekt zich niet uit over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoekende partij in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij.

De Raad wijst er verder op dat de verzoekende partij zich wat betreft de strafprocedure kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Uit niets blijkt dat de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij noodzakelijk of vereist is. De verzoekende partij toont dit alleszins niet aan. Evenmin blijkt dat de advocaat de belangen van de verzoekende partij in de strafprocedure niet naar behoren zou kunnen behartigen. Bovendien toont de verzoekende partij met de inleiding van de onderhavige procedure aan dat zij bij machte is een advocaat te contacteren die haar kan bijstaan in de zaak voor het strafgerecht.

De thans bestreden beslissing houdt verder ook enkel in dat de verzoekende partij in de huidige omstandigheden het (Schengen)grondgebied dient te verlaten. Deze beslissing belet haar niet om in de toekomst opnieuw dit grondgebied te betreden, voor zover zij in het bezit is van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De verzoekende partij kan eventueel een visumaanvraag richten tot de verwerende partij van zodra zij kennis krijgt van een concrete datum waarop zij voor de correctionele rechtbank dient te verschijnen en indien persoonlijke verschijning gewenst of noodzakelijk is in kader van de rechten van verdediging.

Een schending van het gezag van gewijsde kan in geen geval worden aangenomen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan enkel worden gesteld dat het niet aan de Raad toekomt om – in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole – zijn oordeel over de gepastheid van een bestuursbeslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641). De Raad kan slechts vaststellen dat het, hierbij verwijzend naar hetgeen voorafgaat, niet kennelijk onredelijk voorkomt om in casu een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet, net zomin als een manifeste appreciatiefout.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS